

CAMÍ NOU

vull ser
alcalde...

REVISTA GRATUÏTA

Lliberri 03

No digues mentides **PPinotxo**

Ara que els nostres partits polítics semblen tindre major receptivitat front les inquietuds alienes a les seues pròpies sigles partidistes, aprofitarem per a tornar a dir el que no és i creiem que hauria de ser.

Ja portem uns quants anys "donant la vara". Segur que alguns polítics locals, si més no, sí almenys se'n recorden i saben (per fi) pronunciar bé el nostre nom, la QUELCOM. En part d'aquesta publicació tractarem de fer un resum del que per a nosaltres ha estat aquesta legislatura que en no res passarà a millor vida. Tal vegada alguns definiran açò com un "pamflet roig revolucionari, que només vol fer mal al Partit Popular". Per si es dóna el cas aprofitem també per tornar a explicar el que fem i per què no fa falta que formem un partit polític per tal de poder fer-ho. "Fer sang" a una agrupació política, siga la que siga és una cosa molt llunyana de la nostra intenció, simple casualitat que són ells els que han estat "governant-nos". També recordem que no ho han estat fent sols, sinó en coalició. No som oposició, no volem governar, però, com qualsevol ciutadà amb mínimes inquietuds pel seu entorn, volem que els que manen

ho facen bé. Aquesta publicació juvenil no és cap mena de plataforma electoral. És una revista de joves, on intentem reflectir tot el que creiem interessa a la joventut a qualsevol escala territorial; ja siga local, comarcal, provincial, autonòmica, nacional o internacional. Per això en diverses ocasions ens adrecem a l'autoritat administrativa, la que ha de prestar serveis, i garantir eixe terme que tant us sonará de l'Estat del Benestar.

La nostra humil veu com a jovent de Benicàssim, està més enllà d'unes o d'altres sigles partidistes. Sabem que tot és política, i no sols els polítics poden fer política. Com a col·lectiu agrupat en forma d'associació juvenil, recolzem el lliure pensament, la llibertat d'expressió i una política participativa garantida i auxiliada també per les institucions públiques. Això és el que hem volgut transmetre a tots aquells partits polítics que han volgut reunir-se amb nosaltres temps abans dels imminents comicis. Agraïm que compten amb la nostra opinió i esperem que eixe apropament continue després del dia 25 de maig.

Durant aquestos anys hem exigit, sí, és un dret garantit per la Constitució. Però també hem intentat col·laborar en la mesura de les nostres possibilitats, no sols amb altres col·lectius i associacions, sinó que a més amb activitats il·luminades pels ens polítics, foren del partit que foren. I ho hem fet malgrat que moltes vegades hagem sentit que ens han pres el pèl, mentit i fins i tot humiliat. Com la reunió amb el senyor alcalde en la que ens va dir que buscàrem un local, férem un projecte i ell ens deixaria fer una Ràdio Jove alegal, vam fer el projecte i paper mullat. Després ens va oferir diners per un espai en una ràdio ja constituïda, això no és el que volem senyor alcalde. O quan ens va vendre el trasllat de Correus ubicant allí el Casal Jove, i ens va demanar un estudi d'allò que hauria de tindre el local. Doncs bé, el vam fer i el vam presentar, i paper mullat. El Casal Jove continua ple de goteres, i dóna pena. Tanta pena com aquells que se'ns han burlat. Tal volta per això aquest puga semblar un "pamflet roig i revolucionari". La culpa és del Pinotxo que prepara una foguera que després el cremarà.

Bé, la Casa de Joventut no té por a la política, però no és sols això. En aquest número a més d'explicar els punts anteriorment redactats, també volem explicar algunes altres coses que hem estat fent, com per exemple, el Pren la Teua Ciutat. I altres projectes que esperem puguen ser una realitat. Aprofitem també per mostrar el nostre rebuig a qualsevol tipus de guerra i a aquells que les recolzen. A més no volem finalitzar sense donar les gràcies a la gent del I.E.S. Violant de Casalduch de Benicàssim per les seues col·laboracions. Esperem que cada volta s'animen més, no sols per a la revista sinó per a altres activitats que puguem fer. Gràcies a Tots.

Editorial

Consell de redacció:

Grup Estable INFOCASA de la Casa de Joventut QUELCOM

Col·laboracions:

Les i els joves de Benicàssim

Agraïments:

La QUELCOM mostra el seu agraïment per llurs col·laboracions a:

La tècnic juvenil Mª Carmen Torres, la Regidoria de Joventut, Regidoria de Normalització Lingüística, I.E.S. Violant de Casalduch, Panaderia Paquita, Peluqueria Merche, Sport Salud, Dulcemelo, Café *El Corb*, Auto-Escola Benicàssim, Street Mail, Video Rock i especialment a Manuel Lliberós per la portada...gràcies!!!

Aquesta és una publicació plural. Esperem la teua col·laboració. Pots remetre'ns els teus textos d'opinió o literaris a la nostra seu social o direcció d'e-mail.

quelcom@independiente.net

<http://www.quelcom.es.vg>

ELS JOVES
NO
PASSEM
CASES DE JOVENTUT

TALA D'ARBRES AMB IMPUNITAT

Possiblement a Benicàssim no s'havia vist mai com un arbre i el seu trasplantament centraven l'atenció de tot un poble. El trasplantament d'espècies vegetals no és una pràctica massa comuna per aquesta zona, ja que la cultura mediambiental de la gent generalment acostuma a ser, més bé, de l'edat de bronze. Molts "experts en la matèria" criticaren l'operació pel seu alt preu i aconsellaven altres solucions amb "destral i foguera". Extravagants crítiques se sentiren dies després del trasplantament entre les quals destacaria una molt graciosa que deia que per què es gastaven tants diners per una arbre que no era ni tan sols d'ací, que era australià, açò podria considerar-se una nova varietat de xenofòbia, la "fitofòbia".

No obstant seria bo recordar que quan la majoria de gent que viu avui a Benicàssim va nàixer l'arbre ja estava al seu lloc.

L'arbre en qüestió, una araucaria octogenària residia tranquil·lament al pati d'una casa del carrer Sant Tomàs, una casa, per cert, que per a sorpresa de tots, inclús de molts polítics municipals, no estava protegida com a patrimoni històric-artístic. Les obres d'una nova vivenda obligaren l'araucaria a mudar-se. Des del consistori es degueren barallar varies alternatives però per la proximitat de les eleccions i la possibilitat de millorar l'expedient de la pobra i escassa política mediambiental o pel valor sentimental i ecològic de l'arbre, es decantaren per l'arriscada i cara operació del trasplantament. Fóra per la raó que fóra pense que va ser un encert.

No obstant em sorprén aquest amor sobtat del consistori pels arbres. No dic açò debades sinó recordant varies tales il·legals i desmesurades d'arbres en els jardins de les vil·les del passeig marítim. Aquestes vil·les, a més a més de ser admirades per l'arquitectura de les seues façanes ho són també pels frondosos jardins d'arbres quasi centenaris. Doncs en Villa Maria i Villa Ana es tallaren aproximadament 50 arbres hexagenaris sense llicència ni cap estudi previ i, incomprendiblement l'Ajuntament, en lloc de castigar de manera exemplar aquest genocidi ecològic

per tal de dissuadir futures tales d'aquest tipus, va sancionar els responsables amb una ridícula multa de prop de 1045 euros, és a dir, 20 euros per arbre. Una xifra insultant si tenim en compte que el valor d'aquests arbres per la seua antiguitat, localització i varietat d'espècies era d'aproximadament 36.000 euros (60 milions de pessetes). Quin és el criteri sancionador?. On està la política mediambiental?. O siga que es gasten més de 12.000 euros en la conservació d'un sol arbre i, per una altra banda deixen que es destruïsquen 50 exemplars "impunement".

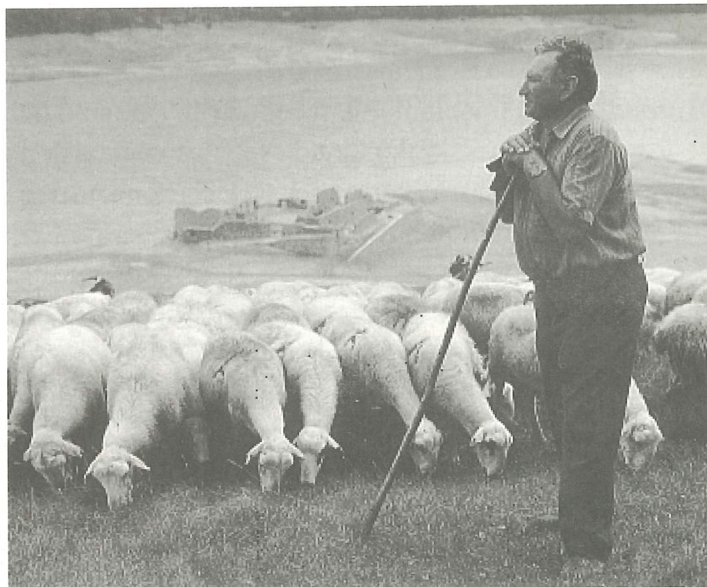
Però atenció!!, no han sigut aquestes les úniques vil·les afectades. Més recentment el jardí botànic de Villa Gens també ha sigut arrasat i, de moment, de sanció econòmica no se n'ha sentit parlar res...potser que de cara a eleccions a més d'un li convé fer la vista grossa.

Mentre entre els polítics no hi haja consciència mediambiental, segueixquen tapant-se els ulls davant d'aquestes situacions i quan sancionen ho facen de forma ridícula, el patrimoni mediambiental i turístic de Benicàssim estarà en perill de destrucció. EL 25 DE MAIG TOTHOM A VOTAR!!! NO A LES I N C O M P E T È N C I E S ! ! ! .

Xavi Rovira

Immoral de partit

Els successos ocorreguts amb la guerra d'Iraq, han influït, a més d'en molts altres àmbits (esperem també el dia 25 de maig), en això que alguns denominen, la moral de partit. Pareix que moral de partit significa opinar igual que "el que més mana", és a dir, moure el coll i el cap per mitjà d'impulsos a manera de síndrome convulsiva. Posant un exemple que a tots ens sone, com va fer el senyor Piqué en una de les que s'han fet ja incomptables reunions del Govern espanyol amb el senyor Bush. Per descomptat, eixa moral de partit garantix una unanimitat, almenys dins del seu grup polític, i evita discussions que alguns podrien arribar a dir, ralentinzen la presa de decisions. Serà potser este concepte el nou antònim de Democràcia? I si és així, cal reconèixer que està molt ben dissenyat. A seguir l'opinió d'un individu sense poder opinar abans se li denominava dictadura.

La moral de partit utilitzada d'esta forma coacciona la llibertat d'expressió. A més, posa en greu compromís el juí personal i la consciència individual d'alguns polítics (o almenys així hauria de ser). En els temps que corren, se suposa que ja no s'hauria de dir una cosa tan bàsica i simple com és "pensar per un mateix", però pareix que alguns encara no s'han atrevit a fer-ho. Hi ha moltes formes d'arribar a un acord, i abaixar el cap davant del poderós no hauria de ser la més idònia. És indigna per al que la realitza, i inclús pot arribar a causar lesions cervicals. Moral de partit i moral personal s'han convertit doncs, en enemics contraris i irreconciliables. Han igualat moral de partit amb servilisme; els que utilitzen el servilisme com a fórmula de consens no es creuen la paraula Democràcia. Tenint en compte, per descomptat, que els que establixen això de la moral de partit com impositiu, el que no coneixen és, la llibertat d'expressió.

Ricard Bernal

Professor de luxe al curs de llenguatge de signes

Els interessats en aprendre aquesta forma de comunicació poden bé manifestar-se contra la guerra o bé passar-se per l'Ajuntament.

Perquè no pensen que estic boja, els ho explico: en una manifestació contra la guerra a l'eixida d'un gran hotel de Castelló, l'alcalde obsequià als manifestants amb un característic tall de mànigues, que ràpidament s'han ocupat d'amagar als periòdics.

Aprofitant que a Benicàssim s'està impartint un curs de llenguatge de signes, qui millor que aquest expert de la gestualització per a impartir classes d'iniciació i especialització. I és que aquest és el seu do no el de la paraula. Les classes seran particulars com correspon a qualsevol alcalde de la talla del nostre i amb horari flexible, no oblidem que està les 24 hores per al poble.

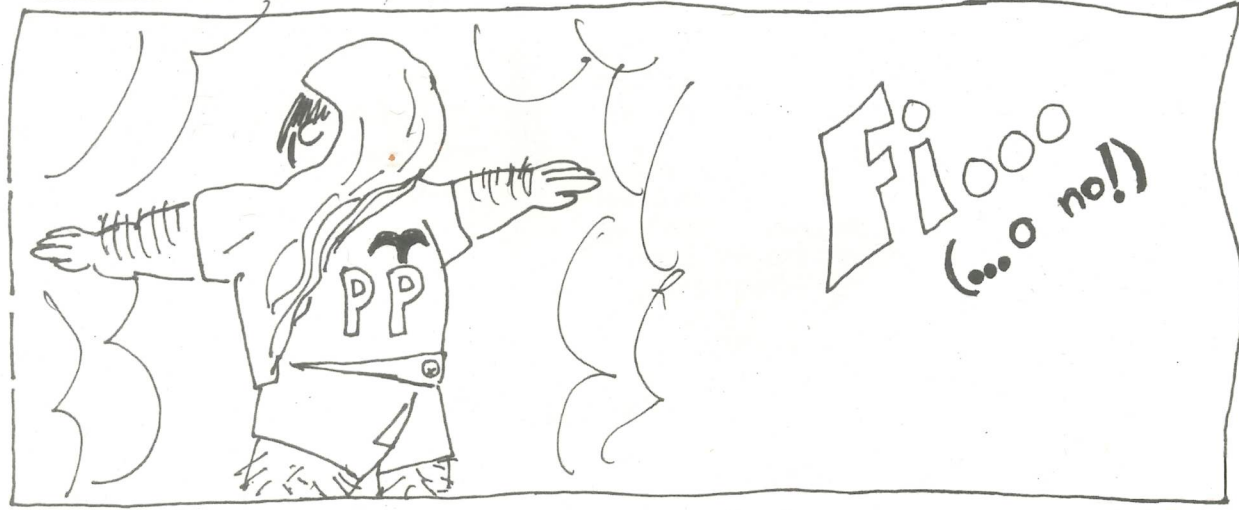
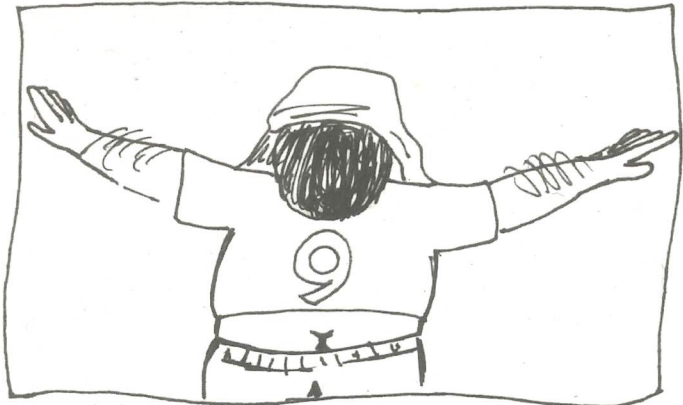
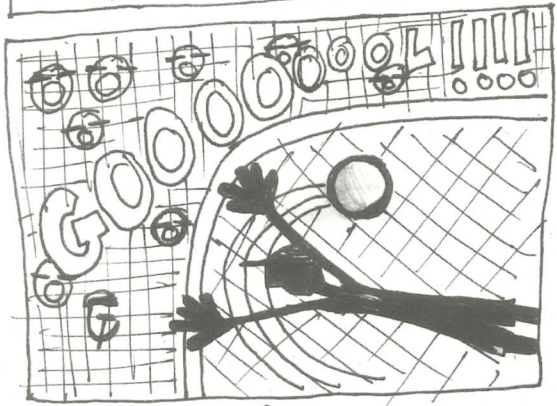
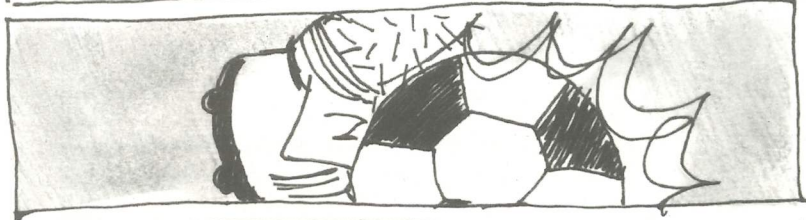

No oblideu a apuntar-vos el mes vinent al següent curs: la tolerància en la vida quotidiana.

Tamara Escoín

EL VOT ÉS IMPORTANT!!!
PENSA-HO BÉ!!!

PROMESSES INCOMPLIDES

D'un temps cap ací, quan arriben les eleccions em llig els programes electorals, i tinc especial devoció pels municipals. Li he trobat la gràcia a això d'imaginar-me com de meravellós podria ser Benicàssim si tots els partits pogueren dur a terme totes les idees fantàstiques que proposen.

Les propostes sempre van encaixonades per temes, ja sabeu, turisme, salut, joventut... i cadascuna d'aquestes àrees ha de tindre un llistat interessant per a convèncer l'electorat. Açò ha de ser molt difícil, perquè si ens pregunten, segur que totes i tots tenim quatre o cinc idees interessants per al poble, però quatre o cinc per a cada regidoria, això és més difícil.

Pel que es veu una cosa així els va passar als del PP local a les últimes eleccions quan van arribar a JOVENTUT.

- Què fem? - degué preguntar algú angoixat, mentre la resta miraven pensatius el full en blanc.

- Sigueu imaginatius!! - degué exclamar algun espavilat. I la imaginació no va faltar.

Només així es comprenen les molt ambicioses, però alhora necessàries promeses que se li van fer a la joventut d'aquest poble fa més de dos anys i de les quals no s'ha tomat a parlar. M'estic referint en concret a quatre:

- Emisora de ràdio i televisió municipal promocionada i dirigida per i per a joves.

- Sala específica d'estudi en la Biblioteca Municipal i en la del Mar.

- Construcció d'un nou Casal Jove, amb instal·lacions adequades a les il·lusions de la nova joventut.

- Instal·lació d'una Sala d'Assaig per a Bandes de Música, en el Casal Jove.

Una ràdio jove, ja existia en aquest poble fa 5 anys, es va tancar per un problema amb la llicència i des d'aleshores ningun polític a mogut ni un dit per tornar-la a obrir. És més, després del tancament van haver persones que van insistir i van presentar a l'Ajuntament un projecte amb pressupost inclòs, d'allò que valia obrir legalment RÀDIO JOVE BENICÀSSIM i es van trobar un NO per resposta. Tot el material amb que es feia ràdio s'està podrint en algun magatzem de l'Ajuntament. I després d'açò ens parlen de televisió? Per qui ens prenen?

Amb el tema de la sala específica d'estudi tampoc hi ha notícies. No cal dir que a més de totes i tots els i les estudiants de Benicàssim, els responsables de la biblioteca també hagueren agraït que no s'haguera quedat en una proposta per a reomplir. De totes maneres la pregunta òbvia és: en l'actual edifici una sala d'estudi? on?.

La construcció d'un nou Casal Jove és ja un clàssic. Si la primera volta que ho van incloure en el llistat de propostes, per a joventut, en les eleccions municipals de Benicàssim, l'hagueren construït, ara ja formaria part del patrimoni històric-artístic de la vil·la.

En principi això de les sales d'assaig per a bandes de música em va desconcertar, perquè que jo sàpiga a Benicàssim només hi ha una Banda, no?. Després vaig caure en que s'estarien referint a grups de pop, rock, etc. Doncs bé, en aquest moment hi ha grupets al poble que no tiren endavant perquè no tenen locals d'assaig. I la veritat és que els podrien deixar encara que fos un garatge, perquè si s'ha d'esperar al Casal Jove, em pense que primer assajaran a La Garrofera.

Tot açò sorprén sabent que el P.P. a Benicàssim té les seues

eleccions recordeu ana

Gràcies p

Juventud.

Fomentar las actividades juveniles.
Construcción de un nuevo Casal Jove, con instalaciones adecuadas a las ilusiones de la nueva juventud.
Instalación de una Zona de Ocio y Diversión.
Instalación de una Sala de Ensayo para Bandas de Música en el Casal Jove.
Acceso libre en diferentes horarios a Internet.
Escuela de Teatro para aficionados.
Concursos literarios, históricos y artísticos para jóvenes.
Aula Taller de dibujo, informática para acceso a internet, literatura.
Emisora de Radio y TV municipal promocionada y dirigida por jóvenes.
Desarrollo de actividades lúdicas como el ajedrez o juegos.
Ayudar a los jóvenes que destaquen en alguna actividad por su desarrollo integral.
Sala específica de estudio en la Biblioteca Municipal y en la del Mar.
Festivales de Música en periodo veraniego.
Fomentar el empleo con medidas de apoyo a la variedad de inquietudes de los jóvenes.

BLOC
nacionalista valencianista

EL PROTAGONISMO DELS NOSTRES JOVES

Creació de l'Oficina Local de Col·locació.
Nou Casal de la Joventut autogestionat.
Diversificar les activitats per als joves.
Creació d'un grup de voluntariat social.
Facilitar la prestació Social Substitutoria mínima mentre siga obligatòria.

s 2003 : r a votar!!!

politics...

JUVENTUD

A.R.B.

JUVENTUD

Los jóvenes en Benicàssim representan el 8% de la población entre los 13 y 18 años y el 10% entre los 19 y 24.

Algunos de estos jóvenes se reúnen en el "Casal Jove" para realizar actividades culturales y de ocio.

La Asociación tiene un interés especial en la participación de los jóvenes en la vida social del municipio.

OBJETIVOS

Promover iniciativas que favorezcan la incorporación laboral de nuestros jóvenes, así como la realización de prácticas en el municipio.

Desarrollar los convenios de hermanamiento, para ofrecer nuevas posibilidades culturales y formativas a la juventud.

Mejorar la dotación del "Casal Jove" contando con la opinión de los jóvenes.

Impulsar la participación de los jóvenes en las publicaciones periódicas municipales.

Promover la continuidad de la Escuela Taller.

pròpies *Nuevas Generaciones*. Potser, haurien de sentir l'opinió dels joves del seu partit:

Bé el fet és que és una immoralitat fer propostes sabent que no es té capacitat i/o voluntat de complir-les. És com si algú proposara en el seu programa electoral posar un telesfèric des del Voramar al Bartolo com a una mesura per a potenciar el turisme. Allà cadascú amb la seua consciència.

Dani Rovira

Tatfiii!!!! Tatatara tatara tatiiiiiiiiiiii!!!! ja són eleccions!!! Des de les passades, a l'any 1999, ja haviem oblidat el significat de la paraula Campanyaaaaa... però de nou, eixos prolífics sers ultrasimpàtics que pareixen conèixer i admirar a tot el món (punyetes, com si només la gent existira el més abans del 25), infesten els nostres carrers d'esperançadores idees de futur.

Que divertit és vore com es repeteix el mateix patró des de les escales nacionals fins al nostre poble, sobre "el todo vale" per a vendre'ns la moto com siga. Gent sense escrúpols que aprofiten per a inaugurar ràpidament i caiga qui caiga quantes més obres i infraestructures millor. I apuren, vaja que sí apuren. A València, un dia abans que comence la campanya, inaugurarà Na Rita Barberà una moderna transformació del que abans era un abocador i, com no, que tirava floretes per les xemeneies. I és que no sé que passa amb aquest govern, que només contamina allò que fa l'oposició...

A Benicàssim, no sé si vos sorprendrà, però tampoc es queden curts amb açò. Es creuen molt bé allò de la moral de partit, i tendeixen a emular els grans dirigents peperos nacionals. Per això, aquestos dos últims mesos, tot han sigut presses per a deixar lligadetes la major part de les coses començades, per a inaugurar a tutiplénnnnn....lalalalalala!

Quina llàstima, perquè realment açò ens beneficia, però només aquestos dos mesos. RESIGNACIÓ!!!!

Però no tot ha de ser resignació: Ara el **paper** de la gent corrent, com tu i com nosaltres, és molt important, **utilitzem-lo. Anem tots a votar!!!**

La redacció

5 D'ABRIL: PREN

La Casa de Joventut Quelcom teníem una assignatura pendent, un repte per a totes i tots els seus membres: organitzar el "Pren la teua ciutat" al poble. El Pren és una activitat anual que es fa cada any en una de les ciutats on la seua gent jove ha creat una Casa de Joventut. Actualment el moviment de Cases de Joventut, associacions juvenils independents, està localitzat majoritàriament en pobles veïns de la ciutat de València com són Quart de Poblet, Alaquàs, Torrent i Manises i, aïllats geogràficament, la Casa de Joventut de Benicàssim.

Aquest any ha tocat a Benicàssim i volíem fer una cosa diferent. Pel matí començarem a ocupar la plaça de Les Corts Valencianes, penjant pancartes per tot arreu i alçant un castell inflable per als xiquets i una Jaima saharauí del col·lectiu Smara on tothom va poder entrar i conèixer com són les cases dels saharauis en el desert. A més a més, les amigues i amics de les Cases de Joventut valencianes junt amb la C.J. Quelcom, montàrem paradetes amb exposicions fotogràfiques, rol en viu, jocs amb paracaigudes, malabars i exhibicions de break-dance i dances de les xiquetes del Cremaller on les decenes de xiquetes i xiquets gaudiren moltíssim.

A les dotze del migdia tocava "prendre la ciutat" i amb la música de la Colla de dolçainers i tabaleters benicassuda, xanques i malabars, la gent de les Cases, els nombrosos i alegres scouts amb les seues monitores i tothom que va voler unir-se al cercavil·la, vam recórrer de dalt a baix el casc urbà de Benicàssim. A l'arribada, una deliciosa paella monumental amenitzada per la xaranga local on pogueren dinar les més de 500 persones que s'aproparen a la plaça de Les Corts.

Fins el moment, el Pren de Benicàssim anava en la línia dels que havíem conegut per València: una jornada d'encontre entre les Cases i on cadascuna organitzava i mostrava les activitats que feien habitualment, a més a més de montar, de vegades, un rockòdrom, tirolina i concerts. A partir d'eixe concepte de Pren, la C.J. Quelcom volíem involucrar de manera directa, a més de la resta de

2003.04.05 13:24

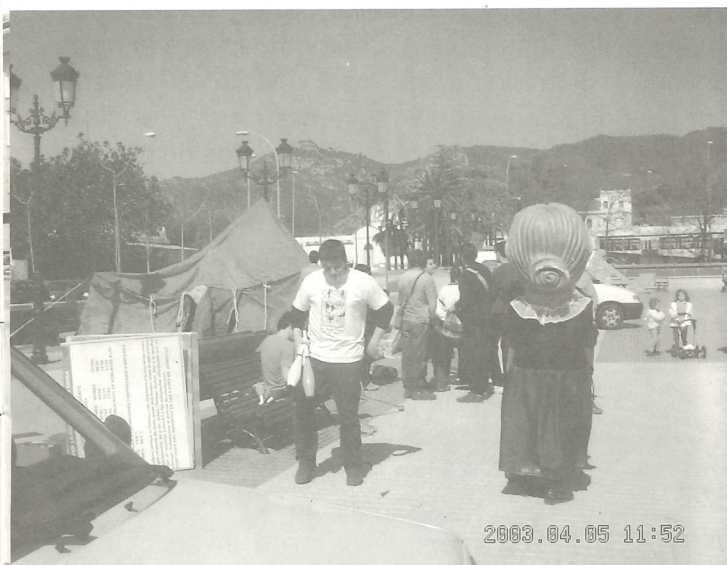

2003.04.05 11:53

LA TEUA CIUTAT

Cases, a tota la xarxa associativa local per tal de reivindicar la importància d'aquests col·lectius que enriqueixen i donen sentit a una democràcia, i reivindicar també la necessitat de la participació ciutadana per tal de construir un Benicàssim més humà. I amb aquest objectiu per la vesprada organitzarem una fira associativa que va concloure amb un potentíssim concert amb grups de les Cases de Joventut. Podem dir que ho vam aconseguir i que l'associacionisme benicassut va respondre i està viu.

A més a més de les organitzacions locals també ens acompanyaren diverses ONG's que treballen diàriament per contruir un món més just: Smara, Ajuda en Acció, Setem, Asociación por la Liberación Animal (A.L.A.) i la Creu Roja; a totes elles i a les nombroses organitzacions locals els agraïm sincerament des de la Quelcom la seua participació, moltes gràcies!!!

També hem d'agrair el patrocini de la jornada de bar Jota's, cines Rafalafena, gestoria Dereko, Telepizza i discoteca Piràmide, la col·laboració de l'Ajuntament de Benicàssim, l'ajuda rebuda des de la Federació de Cases de Joventut i en especial a Oscar García de la C.J. Nau de Manises per la seua dedicació i els nombrosos viatges des de València perquè no ens faltara res.

A tothom, moltes gràcies i fins la pròxima!!!

Col·lectius participants: Amics del 600, el Cremaller, Llunàtica, Centre Excursionista, I.E.S.Violant de Casalduch, A.M.P.A. Col·legi Santa Àgueda, Aires Valencians, Grup Viure, Consell Local de la Joventut, A.J. Veu Rebel, Colla de dolçainers i tabaleters, Grup Scout Vora-Mar, partits polítics (BLOC, EU, ARB i PP), Federació de Cases de Joventut de la Comunitat Valenciana, Creu Roja, A.L.A., Setem, Ajuda en Acció, Smara.

Casa de Joventut Quelcom de Benicàssim

ELECCIONS A BENICÀSSIM, QUIN HORROR!!!

Fa uns dies que note un aire diferent pel poble, alguna gent pareix que es mou més del que és normal, sembla com si un esperit positiu els posseeix i es dediquen a fer tot allò que no fan normalment. Alguns els pega per matinar, a d'altres de sobte et saluden com si fores el més proper dels seus amics i uns quants que volen lluir eixe "somriure profident" que sempre ens han negat. No hi ha dubte vénen les eleccions.

Unes eleccions que, com ve sent habitual a Benicàssim els joves i la majoria dels que vivim ací, ens les prenem des de l'escepticisme i en alguns casos una més que justificada indignació. Escepticisme perquè com deia aquell, coneixem *el paño* i

molta gent no ha fet més que enganyar i oferir promeses que ningú amb dos dits de cap se les creuria, també és molt fort que en lloc de treballar pel poble, el poble haja de treballar per a pagar-los els sous i és molt lamentable també que encara hi haja gent que et diga allò de "me vas a votar tu no?" quan, com deia abans no et saludava per a res. Per això som moltes les persones que estem fartes de la gent que governa en Benicàssim on pareix que els únics requisits per a presentar-se a unes eleccions, siguen tindre poca vergonya, molta làbia i poca memòria.

Però, xiquets! és llei de vida i la campanya electoral està ací, les màquines de captació de vots ja estan al carrer, així que vigileu i si algú vos diu que Ràdio Jove estarà en marxa en breu, que tindrem un Casal Jove grandíssim o que vindran milers i milers d'euros en inversions al nostre poble, desconfieu, possiblement el 26 de maig no recorden res.

Eduard Soliva

Ràdio Jove, un vell somni

Fa quatre anys entre les promeses del PP en matèria de joventut, una de les que més destacava era la creació d'una televisió i una ràdio per a les i els joves. Aquesta promesa, juntament amb la

construcció d'un fantàstic Casal Jove i altres grans idees, quatre anys després continuen sent, només això, promeses. Aquesta original iniciativa dels populars, almenys en part, no era tan innovadora com podia semblar en un principi. Des de principis dels noranta, fins l'any 1996 al Casal Jove, llavors en l'actual seu de la Peña Madridista, s'ubicà Ràdio Jove, una de les eines de dinamització juvenil més importants amb les que ha comptat mai el nostre municipi. La ràdio tancà les seues portes perquè l'emissió pirata que efectuava (no cobria la totalitat del terme municipal) fou denunciada per una altra ràdio.

Eixa va ser la fi de Ràdio Jove, sense que els governs municipals d'Alejandro García aleshores i de Javier Asín posteriorment hagen fet

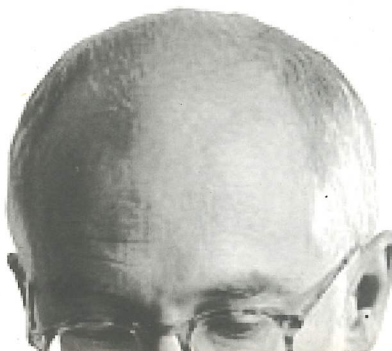
res per restituir-la. Les excuses que hem rebut els qui hem demanat la seua reapertura des d'aquell moment han sigut variades i en tots els casos poc convincents. En

primer lloc es parlà de la impossibilitat de legalitzar l'activitat. Quan va quedar clar que aquesta no era una dificultat s'emprà la recurrent excusa del finançament. Poc més d'un milió de pessetes impedié, i de fet ho han continuat impedié fins el moment, reobrir Ràdio Jove. I així passaren uns pocs anys, arribaren les eleccions municipals i amb elles moltes interessants propostes com les esmentades en aquest escrit. Però, el problema que tenen les promeses és que

si guanyes les eleccions la ciutadania pot demanar-te que les faces realitat. Això és una de les coses que hem intentat fer en la Casa de Joventut QUELCOM els darrers anys. I el que hem rebut en la totalitat dels casos són excuses. Una de les més curioses fou la que ens donà l'alcalde al respecte de Ràdio Jove. Ens digué que era quasi impossible fer-la realitat perquè caldria un pacte de no-agressió entre els partits polítics. Clar, ens va argumentar, *si jo cree una ràdio municipal i altres la utilitzen per a criticar l'equip de govern, mira tu que bé*. Visca la llibertat d'expressió!!!

Aleshores, si no s'està disposat a complir les pròpies promeses per què es fan? Sembla que alguns pensen que els joves patim problemes de memòria o, el que és pitjor, d'imbecilitat. A les urnes cal demostrar que anem bé de memòria i que no estem disposats a que ens tornen a prendre el pèl.

Dani Rovira

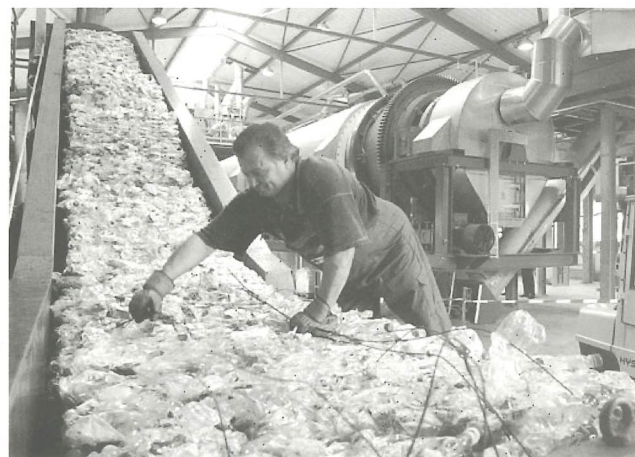

25 de maig: eleccions!!!

PP: mestres del desenvolupament sostenible, experts en el control mediambiental

Reduir, reutilitzar i reciclar. Recordeu la regla de les tres R's?? Doncs el partit que ha governat majoritàriament el nostre poble els últims anys les aconsegueix. Haurien de donar-los la medalla al respecte mediambiental. Són tot un exemple,... a seguir??!! No ho

sé, jutgeu-ho vosaltres.

No tenint prou amb reduir les inversions en els assumptes socials més fonamentals, i ja done major èmfasi a les polítiques de joventut, abandonades,

obliu i arraconades... ara tornaran a prometre tot allò que sempre diuen. "Trabajamos para el pueblo... somos de centro (...centro... ejem)... queremos reformar la sociedad...". Està clar que han fet un art del reutilitzar unes eleccions darrere d'unes altres els mateixos arguments i promeses... clar, com mai les aconsegueixen!!! I aprofitaré per a trencar llances (sempre entre cometes) a favor d'aquest govern, ja que, ... realment hi ha algun partit que haja aconseguit íntegrament les seves promeses alguna volta? No, veritat? Si, en compte de paper mullat, fóra un contracte d'eixos *basura* que promou el govern, ja haurien parat al carrer fa temps...

Però la major de les R's de les que gaudeixen aquestos polítics és sense dubte la del reciclatge... no contents amb reutilitzar els programes electorals any rere any, ara es torquen "el cul" literalment amb les seves pròpies promeses. I és que no n'aconsegueixen ni una. Açò sí és

reciclar!!!

L'últim èxit del reciclatge del PP a Benicàssim, la promesa del nou Casal Jove. Volem que tot el poble sàpiga que ens van prometre un canvi de local per a callar-nos la boca a la revista. CONTINUEM ESPERANT; nosaltres no ens oblidem i esperem que les urnes tampoc ho facen, que vos passen factura, mentiders... Esperem que aquesta vos haja rascat prou... QUE S'ACABEN LES PRESES DE PÈL!!! VOLEM UN CASAL Digne, JA QUE NOU ÉS IMPENSABLE!!!

el Partit de la Por

Ràdio Jove no serà possible. No almenys mentre governe qui governa. Ens ho han demostrat de varies maneres, i la més palpable és a més la més desvergonyida: dient-nos-ho a la cara.

Encara ens queda l'amargor a la boca d'aquella mítica reunió de "bon rollo" amb el senyor alcalde, en la que es plenà la boca, i a nosaltres el cap, d'idees reformistes. Però res més lluny de la realitat, i és que pel que es veu les úniques reformes que entenen són les del propi sou. En aquesta reunió els joves pretenien explicar el perquè de la necessitat d'una Ràdio Jove a Benicàssim. És una demanda social, ocuparia el temps lliure de molts joves aficionats que ara no tenen on anar.

El senyor Asín només entengué que eren quatre crios capritxosos que volien fer ràdio, per això el problema d'aquesta demanda al poble de Benicàssim era solucionat pel dirigent del PP ràpidament: "no patiu, jo vos pague un espai a la ràdio que vulgueu, ...hahahaha, però heu de comprendre que jo no puc fer una ràdio per a tots; quin disbarat! hem criticarien tots...". Pel que es veu aquest senyor no té clar encara un dels pilars bàsics de la democràcia: la llibertat d'expressió, que un alcalde ha de garantir encara que s'exposi a crítiques.

La llibertat d'expressió dels joves de Benicàssim no és una realitat, potser per què les veritats fan mal? Està clar que tenen por d'escollar les opinions dels altres, sobretot si van en contra del que ells fan.

Els joves de Benicàssim volen expressar-se però no tenen els mitjans necessaris. AQUESTA ÉS UNA DENÚNCIA PÚBLICA, esperem que l'oposició prenga nota; ja hi ha prou de promoure la participació virtual. Nosaltres volem participar i no ens deixen!!!!!!!!!!!!

Víctor Escoín

El Racó Musical

Webs

www.superseventies.com
King Crimson, Santana, Pink Floyd, The Who. Tots aquests artistes juntament amb els seus discos, cançons, anècdotes i una gran dosi de "psicodèlia" formen part d'aquesta divertida pàgina dedicada única i exclusivament a la música dels anys 70.

Per escoltar

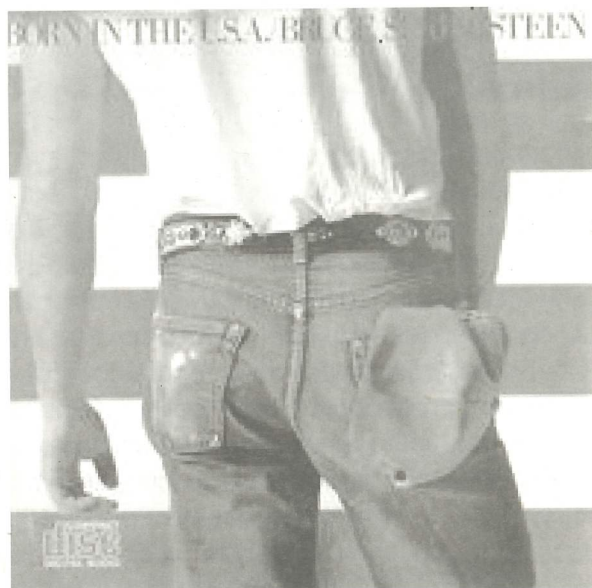
Almost Famous, music from the motion picture (2001) La banda sonora d'aquesta increïble pel·lícula dirigida per Cameron Crowe recull el millor d'una època, en la qual molts consideraven que el rock'n'roll havia mort. Des de Simon & Garfunkel amb la seva cançó protesta America o The Who, fins als meus estimats Led Zeppelin, passant per Elton John amb Tiny dancer, una peça que protagonitza un dels moments més tendres de la pel·lícula.

Live!, The Police (1995) Dos Cd's que compilen el millor del grup de Sting: el primer d'ells gravat a Boston i el segon a Atlanta durant la gira de Synchronicity. Demostren que a més de bones cançons com ara Roxanne, So lonely o Can't stand losing you tenien uns directes poderosos que enganxaven al públic, combinant molt els estils: pop, reggae, rock i inclús jazz.

Guerra, Música & Política

Ha començat la campanya electoral a tot l'Estat. Una campanya que més que mai no ens pot deixar indiferents. Les referències contínues per part del partits de l'oposició a la catàstrofe del Prestige o la Guerra d'Irak fan d'aquesta batalla, municipal i autonòmica, una de les més dures en lliurar-se als últims anys. Ara mateix, mentre estic escrivint, José María Aznar es troba amb el seu "amic" George Bush als Estats Units, país considerat pels seus conservadors habitants com la primera democràcia del món. Però, quin tipus de democràcia és la que practica un país que no respecta la llibertat d'expressió? El cas que vull contar-vos és un clar exemple del que estic escrivint.

Dixie Chicks és un trio de música country format per tres xiques texanes i que va eixir molt guardonat als últims premis de l' MTV. Durant un concert a Londres, una de les cantants va dir davant del públic que se sentia avergonyida de ser de Texas, el mateix estat d'on és Bush. Aquesta afirmació espontània ha donat lloc a una campanya de boicot al grup per part de les estacions de ràdio americanes, les quals no fiquen els seus singles i a més inciten als seus oients a cremar els discos de les Dixies. De moment, una de les poques veus que ha eixit en defensa del trio ha sigut la del BOSS, Bruce Springsteen (el qual ja es va clavar també amb el seu govern amb Born in the USA, magnífica cançó antibel·licista). On és la llibertat d'expressió?

La indústria musical internacional no ha pres cap posició davant de la barbàrie que ha suposat la Guerra contra Irak, i molts ens estem preguntant si als artistes ja només els importen els diners.

No és aquest el mateix cas que s'està donant a les actuals eleccions a les quals ens enfrontem. Els joves som un sector decisiu i els polítics ho saben. Per això donen colorit als seus mítings amenitzant-los amb concerts. El PSOE, per exemple, ha fitxat a Melon Diesel (encara que Joan Clós utilitza el famós Amics per sempre dels Jocs Olímpics). Esperanza Aguirre i Gallardón ballen al so de Diego Torres i el seu èxit Color esperanza, potser perquè aquest any Julio Iglesias no estava disponible. Esquerra Unida ha rebut la col·laboració de Loquillo, Frank T o Sabina. I ací, el Bloc es dedica a organitzar "concerts per la llengua". Tal com estan les coses, l'únic que podem fer és aprofitar i **anar a votar!**

Leticia Casañ Jensen

VIDEO-CLUB

Video Rock

Una tienda "de cine"

Santo Tomás, 6 - Tel.: 649 37 60 53 - BENICASIM

CASES DE JOVENTUT

CASA DE
JOVENTUT
QUELCOM
BENICÀSSIM
C/ Correos. nº2

C/ Santo Tomás 114 - Edif. Bersaca - Benicàssim - Telf: 964.30.01.06

*Por una Vida en
Movimiento*

Sauna
Quiromasaje

Aerobic
Aero.step
Body.tonic
Stretching
Fitness
Musculación
Kick.Boxing
Tai.Chi
Judo
Danza Árabe
Bailes Salón

STREETMAIL CENTRO DIGITAL BENICASIM

PBC S.L.
Calle Albeniz 21
12560 Benicàssim (Castellón)
España

Telefon: +34 964 303 906
Fax: +34 964 390 118
E-mail: sales@streetmailcentro.com
C.I.F. : B-12579165

PAQUITA

PANADERIA CASAÑ. C.B.

C/ Bayer, 59
Tel. 964 30 05 48.
12560 BENICÀSIM (CASTELLÓN)

C/ Secretario Chornet, 3
Tel. 964 30 13 35
12560 BENICÀSIM (CASTELLÓN)

Ajuntament de Benicàssim
Regidoria de Normalització Lingüística

Oficina Municipal de Promoció
de l'Ús del Valencià

- copas - música - exposiciones - bocatas - lectura - juegos - teatro -

PLAZA ESTACIÓN, 11 BAJO - 12560 BENICÀSIM (CASTELLÓN)

Auto-Escuela

Benicàssim

C/ Leopoldo Querol, 41 - Teléfono y Fax 964 303 018
12560 BENICASIM (Castellón)

peluqueria unisex

Pida hora ☎ 964 30 05 80

Les Oliveres, 19 bajo
12560 Benicàssim

GOLOSINAS - FRUTOS SECOS

C/ BAYER. 49 - TELÉF. 964 302 095 - 12560 BENICÀSIM

QUI SOM I QUÈ FEM ALS SCOUTS??

Has sentit parlar de nosaltres? Ens has vist alguna vegada pel poble? Si la resposta és negativa, t'ho explicaré ara mateix.

El grup Scout Vora-Mar és una associació del MSC (moviment scout catòlic) d'aquest poble que es fundà fa ara nou anys. La nostra estructura de treball es divideix en tres branques:

-Els llops, són els més menudets, els que més han d'aprendre, els que sempre tenen ganes de jugar, els que amb la seua gràcia i alegria ens meravellen a tots.

-Els rangers(els mitjans) tenen 11-14 anys, ni grans ni menuts però amb moltes ganes i un tracte adequat s'aconsegueixen coses positives.

-Els pioners són els grans(14-18 anys), treballen de forma més madura, actualment formen un equip de gran ajuda per al grup són els futurs scouts de Vora-Mar.

Finalment, estem els scouts (monitors) que de forma no lucrativa treballem amb un objectiu comú "educar en el temps lliure". Dir també que existeixen uns comites de pares que amb el seu treball fan més fàcil dur a terme tot allò que se sol fer.

Dins les nostres activitats estan: acampades del grup, amb altres grups, festivals de cançó, jocs d'animació, educatius... i tot amb molta diversió.

L'activitat més important d'un scout és el campament. Durant les vacances de Pasqua hem estat en Agres (Alacant) en l'alberg La Teixera. Allí hem viscut cinc dies una experiència positiva.

Que per què? Doncs perquè els dies eren intensos des del matí fins a la nit. Començàvem el dia amb gimnàstica matinal amb el pijama ficat, després agafàvem força amb el desdijuni, continuàvem amb activitats lúdiques on tots participàvem intensament; al migdia anàvem a dinar i que millor per a reposar-lo que una estoneta de temps lliure per descansar. Quan arribava la vesprada continuàvem amb més dinàmiques, jocs, dances i activitats entretingudes.

Després de sopar, era el torn de la vetlada, esperada per tots i encara que cansats el joc nocturn no se'l perdien ni els més menuts (nit de temor, teatre, històries ambientades...).

Tot açò s'ha aconseguit amb molta il·lusió, molt de treball i amb la tranquil·litat de saber que s'han fet les coses ben fetes.

Si t'agrada el que fem, ens trobaràs al carrer Josep Barberà, 12.

Javi Tena

El Consell de la Joventut

CONSELL DE LA JOVENTUT
COMUNITAT VALENCIANA

El Consell de la Joventut de la Comunitat Valenciana (CJCV) no és cap novetat. El 31 de gener de l'any 1983 es creava mitjançant un Decret del Govern Valencià que es desenvoluparia a partir de la Llei de Participació Juvenil de la Generalitat Valenciana aprovada més de dos anys després (26 de desembre de 1989). No obstant, fins ara el seu paper dins de la societat valenciana no ha tingut la importància, ni la influència que seria desitjable.

Açò es pot confirmar amb un simple recompte dels Consells Locals de la Joventut que existeixen arreu del País Valencià, uns vint-i-cinc, lluny d'una xifra que poguérem reconèixer com a acceptable i, sobretot, representativa de la joventut valenciana. El cas de les comarques de Castelló és especialment preocupant. Solament hi ha constituïts en l'actualitat dos Consells Locals de la Joventut, en Vila-real i la Vall d'Uixó, ja que el de Castelló ha deixat de funcionar d'un temps ençà a causa de problemes de gestió interna i finançament.

Per tot açò cal felicitar-se pel fet que ha Benicàssim es constituïska un Consell Local de la Joventut. Cal destacar el fet que en la seua creació han participat activament 13 col·lectius:

- Joventuts de partits polítics: ARB, PP, PSOE, EU i Bloc.
- Seccions Juvenils d'associacions esportives i culturals: Centre Excursionista, Colla de Dolçainers i Tabaleters, Aires Valencians i El Cremaller.
- Associacions juvenils: Casa de Joventut Quelcom i Associació Juvenil Veu Rebel.
- Grups Scouts: Grup Scout Vora-Mar.
- Associacions d'estudiants: A. E. Institut Violant de Casalduch.

Aquesta gran participació garanteix la seua pluralitat i que, per tant, pugua ser una entitat que aplegue i represente l'associacionisme juvenil al nostre municipi. Una entitat que treballarà amb la joventut i per la joventut amb l'objectiu de millorar la situació dels i les joves de Benicàssim i que és una interlocutora vàlida enfront de les institucions públiques. Si eres jove i vols participar en el Consell de la Joventut, o simplement vols rebre més informació posa't en contacte amb nosaltres: consell_jb@hotmail.com

EN EL SIGLO XIX
ESPAÑA FUE
OFICIALMENTE
ALIADA DE
NAPOLEÓN

faro
www.e-faro.info

EN EL SIGLO XX
NOS ALIAMOS
NADA MENOS QUE
CON LA ALEMANIA
DE HITLER

EN EL SIGLO XXI
NOS HA DADO
POR ALIARNOS
CON EL BUSH.

SABEN LO
QUE LES
DIGO...

EL RACÓ DE

Gràcies a la gent de l'I.E.S. Violant de Casalduch de Benicàssim, tant a professorat com a alumnes, per la seua participació, sense la que no podríem dur a terme aquesta secció dedicada a ells mateixos. Esperem que la seua col·laboració siga cada vegada més activa i continuen fent-nos arribar les seues idees i propostes. Moltes gràcies a totes i tots!!!

HALTON'S HOUSE

Todo comenzó con la extraña y repentina muerte de nuestra tía abuela Helena. Su mejor amigo, y abogado suyo, nos informó del fatal accidente. Nos había dejado como únicos herederos de su grandiosa fortuna a mi hermano y a mí. El problema era el siguiente, para conseguir todo esto, debíamos cumplir su última petición. El testamento se abrió una semana después de su muerte y decía así:

QUERIDOS DANI Y AINOHA, AL SER LOS PARIENTES
MÁS ALLEGADOS A MÍ, OS DEJO COMO ÚNICOS
HEREDEROS DE MI HUMILDE FORTUNA.
PARA CONSEGUIR ESTO, DEBEREIS MUDAROS
INMEDIATAMENTE A MI ANTIGUA PERO
HERMOSA MANSIÓN.
SI NO CUMPLÍS CON MI VOLUNTAD, LA
HERENCIA SERÁ DONADA A LOS NECESITADOS
Y LA CASA SERÁ SUBASTADA.

Una vez dicho esto, decidimos mudarnos a la mansión. Esperábamos con ansiedad instalarnos allí, el inconveniente era que la casa estaba a 20 km de la ciudad más próxima.

Al llegar a Halton, a sí llamó a su mansión, en honor a su padre Nathan Halton, todos nos quedamos asombrados. Aquello era el lugar más tétrico que había visto jamás. La casa estaba cubierta de enredaderas, el camino que conducía a la entrada principal estaba marcado por sauces, había niebla, y por si fuera poco, en la parte trasera de la casa había un pequeño cementerio donde habían sido enterrados la mayoría de mis antepasados.

Al llegar el ocaso, la niebla subió, y el amplio páramo que rodeaba los terrenos parecía más funesto que nunca. El aullido de los lobos merodeantes del páramo, no me dejó dormir en toda la noche. Esperé pacientemente a ver llegar la luz del alba.

A la mañana siguiente, todos parecían contentos de estar allí, excepto yo. Empezamos a desembalar nuestras pertenencias para comenzar a acomodarnos en la nueva casa. Me pasé el día observando todas y cada una de las diferentes habitaciones que la casa tenía, en busca de escoger la adecuada para mí. Al final, la encontré. Era la habitación contigua a la de la difunta tía, que estaba cerrada con llave y nadie me quiso explicar porqué.

Esa misma noche, comencé a oír ruidos extraños, parecía el goteo continuo del agua de un grifo mal cerrado. Cuando lo comenté con Dani, no quiso ni escucharme, dijo que me estaba volviendo loca. Mi madre tampoco me creyó. Empecé a investigar que fue lo que verdaderamente le ocurrió a mi tía abuela porque me dijeron que fue muerte natural pero ahora empezaba a dudar. Todo era muy raro, parecía que evitaran el tema, y mi padre se ponía muy nervioso cada vez que le preguntaba.

Una tarde que estaba aburrida en casa, viendo como la naturaleza descargaba su fuerza sobre la vieja mansión, subí al desván y encontré en el interior de un antiquísimo baúl, el diario personal de Helena. Comencé a leerlo y empecé a comprender muchas cosas.

Fui corriendo a la habitación de mi hermano y lo leímos juntos. Nuestra tía se suicidó en la bañera. Tras la muerte de su marido, que fue enterrado en el cementerio que hay en la parte trasera de la casa, ella se volvió loca. Decía verlo pasear tranquilamente por el páramo o sentarse en su butacón frente al fuego fumando su pipa irlandesa. Un día decidió acabar con su vida para poder reunirse con su querido esposo. El diario terminaba en el mismo día en que murió, parece ser que alguien lo guardó para, así, proteger la memoria de Helena.

En ese momento llegué a la conclusión de que los ruidos escuchados la noche anterior provenían de la bañera de su habitación. Se lo dije a Dani, y este, confesó haber oído susurros y voces extrañas al subir las escaleras que conducían al segundo piso. Lo comentamos todo con nuestros padres y decidimos marcharnos cuanto antes de aquel horrible lugar. Ellos dijeron que nos íbamos porque a papá le habían dado un buen empleo en Los Ángeles y eso nos vendría bien. Pero yo sé que ese no era el verdadero motivo. A ellos, igual que a nosotros, nos aterraba la idea de vivir en la casa donde, anteriormente, había muerto una persona.

Perdimos toda la fortuna pero nos alegramos en cuanto dejamos atrás la mansión Halton. Con el nuevo trabajo de papá viviríamos bien y además haría realidad mi sueño: conocer la encantadora ciudad de Los Ángeles.

L'INSTITUT

EL MERCAT DE LA MÚSICA

Com tot el món sap, els discos que ixen al mercat són molt cars, massa, ja que no es pot fer pagar a una persona unes 3.000 pessetes per un disc de 12 o 13 cançons.

Algunes cantants famoses, com Alaska, s'han revelat en contra d'açò, i ¿quina ha sigut la resposta dels de la productora? Doncs ni més ni menys que retirar el seu disc del mercat; tot i açò, ella ha seguit amb els seus ideals. I la gent no es queixa perquè el disc costa 1 euro més o menys, sinó perquè de les 3.000 pessetes, el que en realitat val el disc són 200 o 300, com a molt. I tot allò altre, qui s'ho queda? o, en què s'ho gasten? Doncs tot allò altre va destinat a : representants, publicitat, productora (la que major part s'emporta)...etc. És necessari que aquesta gent cobre tant? jo crec que no és just, i que si cobren menys no es van a morir de fam.

Maria Gasulla Griñó 2º A

NO A LA GUERRA

Una guerra mai és bona perquè moren milers d'innocents que no tenen la culpa de res i xiquets també innocents que haurien d'estar a l'escola i no agafen armes per a protegir-se d'alguna cosa que ni ells saben.

La guerra causarà desastres, empobrirà a un país amb l'única finalitat de fer més rics els països desenvolupats.

Cap govern hauria d'acceptar el que diuen els Estats Units i la seua obligació hauria de ser protegir als més pobres.

Per altra banda, els governs han d'acabar amb els sistemes dictatorials però de manera dialogant, no bombardejant a la població civil, que a més a més de sofrir el sistema d'opressió de Sadam Hussein ara han de suportar el bombardeig americà.

Teresa Pons Tàrrega

FAVORITO POR SUS NUMERITOS

En un hotel muy glamuroso hay un huésped que ha decidido abandonar el hotel por una simple mochila que, parece ser, tiene muchísimo significado para él.

Este huésped se llama POCHOLO Martínez Bordiu, un hombre que ha conseguido convertirse en uno de los favoritos del famoso programa "HOTEL GLAM", más que nada por sus extravagancias y sus numeritos.

Pocholo se diferencia de sus colegas "glamurosos" en que pertenece a una familia de clase alta.

Yo quisiera decirle que estoy con él, que ante todo y por favor entre en el hotel, que es el mejor y el que se merece ganar, y más que nada EL HOTEL YA NO ES LO MISMO SIN ÉL.

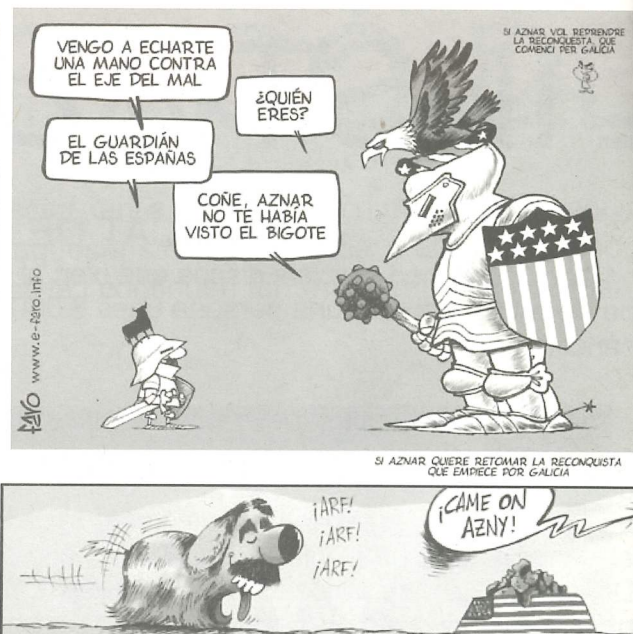
Ana García Ruiz

¿SOMOS FAMOSOS?

Hola, soy una chica de 14 años que ahora que ya pienso que tengo uso de razón tengo una opinión por la que me gustaría dar mi parecer sobre los famosos que no lo son, o sobre los que deberían serlo y no pueden...

A mí personalmente, no me gusta que por causas de la vida hayan personas que sin hacer nada ya se hagan famosos. Que las contraten para ir a programas, que a mí parecer no tienen sentido. Que les hagan preguntas sobre sus vidas, problemas y cosas que no pienso que tengan suficiente importancia como para hacer más de cinco programas en diferentes cadenas que se refieren al corazón. Pienso que podrían aprovechar más la programación, y no dedicarle tanto espacio a cosas que a mí no me importan. Y estoy segura que si en vez de esto hicieran o aprovecharan más, habrían más televidentes para todos los gustos.

Rakel Martínez Solà

CONFIANÇA CEGA?

Decididament, ens hem adonat que Josemari té complex de inferioritat, malgrat que provi d'aplacar-lo amb una sobèrbia il·limitada. No vol que "España sea escondida en el rincón de la Historia". Realment, hi ha nombroses formes de passar a la Història, i no necessàriament cal recolzar el saqueig d'un país i la mort de milers de civils innocents. També té complex de superheroi, vol lliurar Espanya i el món sencer del terrorisme que ens amenaça (sabent a més que no existeix cap relació entre Bin Laden i Al Qaeda amb el règim dictatorial de Saddam; entre altres coses perquè, així com Bin Laden és un fonamentalista religiós, Saddam exerceix una dictadura laica).

Doncs bé, Josemari ha sintetitzat totes les seves paranoies mesiàniques en una frase terriblement demagògica (a la vegada que falsa): "todos los terroristas son iguales, y se deben combatir de la misma forma". Però el nostre *caballero andante* no s'atreveix a dir ni una paraula referida al terror que infundeix i les morts que causa el Govern d'un país i, com a sùmmum de contradiccions, en nom de la llibertat i de la justícia; és el poc anomenat terrorisme d'Estat.

Ja va ocórrer en Afganistà (tant els talibans com Saddam van ser armats i encoratjats per USA), encara que no hi hagués tant de ressò social perquè el expoli i el control del país no fossin tan evidents. I és que el fatídic 11 de setembre de 2001 sembla legitimar qualsevol bogeria militar en la qual s'embarque USA, per a exercir la seva hegemonia sobre qualsevol font de diners. La globalització és un imperialisme disfressat. Sort que, malgrat que també sigui per interessos, en el cas d'Iraq almenys, l'eix franco-alemany s'ha oposat a aquesta guerra il·legal i immoral. I és que el negoci de les armes és molt rendible, no pot detindre's, és necessari que corra la sang perquè després flueixin els dòlars; i si no fa falta guerra, dona el mateix, se la inventen per tal de rendibilitzar la mort i el sofriment.

NI UN VOT A LA GUERRA

DEIXEU IRAQ
en pau
دعوا العراق بسلام

Parlant del terrorisme, ¿quin profit electoral trauria Josemari quan es plena la boca parlant d'ETA i omet la violència domèstica o els accidents laborals (sabent que aquestos dos últims grups per separat originen moltes més morts a l'any en Espanya)?

Parlant de negocis, malgrat l'oposició del 91 % de la població espanyola a la Guerra sobre Iraq, moltes persones encara es pregunten el per què de la complicitat d'Espanya i el per què de l'accent texà de Josemari. ¿Per què un mes abans de començar oficialment la guerra hi

havia nombroses empreses espanyoles subcontractades per multinacionals ianquis designades per a la reconstrucció d'Iraq després dels bombardejos? ¿Estava la guerra decidida des de molt abans? ¿Faltava només el motiu (o l'excusa) per a començar la barbàrie? Em donaria vergonya viatjar pròximament a l'estranger i dir que sóc espanyol, perquè es creurien que Josemari em representava en la seva croada per "l'alliberament" del poble iraqià (¿es pot alliberar un home privant-lo de la vida?), quan sembla ser que els únics motius, els únics interessos eren econòmics. ¿Per què nombrosos alts càrrecs del Govern d'USA controlen (o participen de) les grans multinacionals del petroli, la construcció i les armes?

Encara es queixa Josemari quan els locals del seu partit són atacats; si els civils assassinats en un mercat d'Iraq per míssils o bombes ¿intel·ligents? Són danys colaterals, els actes vandàlics contra el PP també ho són. A veure si ara es pretén desviar l'atenció sobre qui és la víctima; els que s'enduen la pitjor part són els iraqiàns: els morts, els ferits, els de braços amputats, els que sofriran les seqüeles psicològiques de la guerra durant tota la seva vida, els que dormiran per sempre amb un ull obert per si el monstre ianqui decideix tornar a bombardejar el seu barri... aquestes són les úniques víctimes, no altres. Que sí! Que Saddam també és un assassí, i un dèspota; és evident. Però hi ha altres formes de fer les coses; que no ens venguin la moto.

Quan van dir que havia acabat la guerra (que és mentida, l'assassinat preventiu continua), era esgarriós la passivitat dels soldats dels Estats Units front els saquejos dels hospitals, els museus i altres edificis; l'única cosa que va ser protegida de forma desmesurada fou el petroli. Mentre que no s'escapi ni una gota de l'or negre, ¿què importa que s'incendiï la Biblioteca Nacional?, ¿què importen les 170.000 peces de valor destruïdes o robades del Museu Nacional, tresors de més de 5.000 anys d'antiguitat, restes de les civilitzacions de Mesopotàmia, Babilònia, Sumèria...? Els nazis, per exemple, sí que van tenir la decència de protegir obres d'art, donat el seu valor econòmic i cultural; però els ianquis no, van a allò que van; tampoc resultava important protegir les medecines i els utensilis quirúrgics dels hospitals.

Després de tot el muntatge, ¿on es troben les armes de destrucció massiva (en Iraq, em referisc, els ianquis ja les tenen i les poden utilitzar com els vinga en gana)? ¿On són les connexions amb el terrorisme internacional? ¿On és Saddam? Com sempre, és el poble qui perd, els poderosos mai es taquen de sang (ni pròpia ni aliena), sembla com si tinguessin un "presentiment" per a estar sempre lluny d'on passeja la mort. Era vomitiu el contrast entre la imatge dels palaus de Saddam (40 o 50 en total), per un costat, i la pobresa del poble iraqià, per un altre. Per això cal la PAU entre pobles, i la lluita entre classes.

Per aquest assumpte tan asquerós de la guerra, per la privatització de l'educació i de la sanitat, per la gestió del cas "Prestige", per Gescartera, per les dietes i donacions d'Álvarez del Manzano... per tot açò, i per molt més (que no se sap i tal volta mai se sabrà, o que jo no conec): ATENCIÓ AMB LES ELECCIONS DEL 25 DE MAIG.

Està tot relacionat: les eleccions municipals no només importen a l'hora d'asfaltar un camí o construir una font. A Josemari li han seguit molts més de 12 incondicionals; no podem confiar en què ens representen per a res.

NO A LA GUERRA, NO A LA VIOLÈNCIA

Ixart Eneko Vicent Fuster

**AQUEST
GOVERN...**

